

Nicolae VASILE

Controversiada

Motto:

Bine că există anestezia totală,
altfel, românul l-ar contrazice
pe chirurg pe masa de operație.
(Banc românesc)

Actul 1, Scena 1

(Într-un apartament din România. Un bărbat, Nelu, pregătindu-și lehamite o cafea)

Nelu:

Fir-ai al dracu Ceaușescule că n-ai mai trăit, să-mi mănânc și eu în liniște pensia! În loc să-mi văd calm de bătrânețile mele, că doar nu-mi lipsește nimic, umblu brambura să rezolv problemele cu pământurile nevesti-mi și încurcăturile copiilor, ei fiind, ca boierii, în străinătate.

Nici n-apucă să ia o gură de cafea și sună telefonul fix:

Maricica (soția) supărată foc:

Ce dracu răspunzi așa de greu!... Dormi pe tine la ora asta!... Vezi că am aflat că la retrocedarea terenurilor din luncă ne-au păcălit, ne-a dat mai puțin, ca să le rămână pentru prietenii lor!... Am vorbit cu mai mulți și facem plângere. Nu se poate!...

Nelu (împăciuitor):

Măi femeie, mai lasă-l dracu de pământ, nu vezi că nu putem să ne ocupăm nici de asta care-l avem. Ți-am spus să-l vindem lui Becali, dar n-ai vrut!... Mă chinui eu singur p' aici.

Maricica:

Ce te chinui?... Ai dat de greu! Ai fi vrut să stai degeaba, la palavre, cu toți gură cască ai tăi, în loc să faci și tu ceva util pentru familie. Uite la socru lu soru-ta, a fost ditamai directoru, iar acum se ocupă de agricultură, la vârsta lui.

Nelu:

Da măi, dar el a fost ditamai directoru în agricultură!... Ieri, când am fost la sapă, pe alea paișpe rânduri lungi de nu le vedeam capătul, din mijlocul câmpului, spre calea ferată, îmi venea să și râd, a pagubă evident, cum ne-am găsit în zonă vreo șapte foști directori dându-ne cu stângu-n dreptu. Știi că nu se găsesc oameni de muncă! Poți să le dai oricât, preferă să sprijine gardurile prin sat și să se vaite în loc să pună mâna pe treabă.

Maricica:

Măi Neluțule, dragă, hai, lasă-mă cu astea! Nu devia discuția! Crezi că eu nu am și eu problemele mele p' aici și nu mă plâng la tine.

Nelu:

Ah..., daca maiei cu Neluțule, e gravă! Zi ce-ai de zis!...

Maricica:

Vezi la comisia aia de retrocedare, să ne dea și restu de pământ, că-i ia mama dracului. Să nu se pună cu mine!... Și mai vezi o treabă! Soru-mea aia de la București, care se dă ea mai șmecheră, și te știe pe tine mai fraier, să nu te păcălească, că la tribunal ajung cu ea. Diferența asta ne-o dă la comun și noi trebuie s-o împărțim între noi.

Nelu:

Bine, bine! Hai că sună mobilul! Alo, alo!... Stai să-l trec pe difuzor că n-aud. Bogdan, tu ești, tată? Nu te auzeam, bătrânețea!...

Bogdan (fiul):

Nu este nicio bătrânețe, ci îndărătnicie. Ți-am spus de atâtea ori să arunci jaful ăla de telefon. Ți-am adus eu unul nou, modern, de ce nu-l folosești?... A..., faci ori pe șmecherul, ori pe săracul, și nu ești nici una, nici alta.

Nelu:

Nu fac nici pe șmecheru nici pe săracu, telefonul ăla e cam complicat și nu prea știu să-l folosesc. Lasă-mă că nu vreau sa intru în controverse cu tine!

Măi băiete, între nou și vechi au fost divergențe de când lumea!... Am mai discutat noi despre asta. Poate, nu ar trebui să facem caz, în mod suplimentar, pe această temă. Și totuși, înclin să cred că prezentul actual reprezintă o situație deosebită față de altele și sunt și eu îngrijorat, ca părinte, de ceea ce faceți voi pe acolo pe unde sunteți.

Bogdan:

Văd că iar ești pornit pe filozofie, care, de obicei, are un final de doi bani. Vrei să ne convingi pe noi să ne întoarcem în țara aia de căcat, pe care tu te încăpățânezi să n-o părăsești. Ce mare brânză te face să crezi că ar fi acum o excepție în istorie?...

Nelu:

Se suprapun prea multe feluri de nou și tot atâtea de vechi, ceea ce creează un stres suplimentar, atât pentru cei în vârstă, dar și pentru cei tineri.

Bogdan:

Cred că asta spunea și bunicul acum treizeci de ani!...

Nelu:

Hai..., fii rezonabil!... Nu sunt un om exagerat!...

Bogdan:

Voi, cei de vârsta ta, ne criticați pe noi, tinerii de azi, că nu suntem buni de nimic!... Dar ce fel de țară ne-ați lăsat?... O economie ineficientă, cu tehnologii învechite!...

Nelu:

Așa o fi, dar asta poate fi o provocare pentru voi. Faceți-o voi mai performantă, nu dați bir cu fugiții!...

Bogdan:

Cu cine s-o facem mai performantă?... Oamenii sunt educați în spiritul vechi și foarte sindicalizați!... Vechile relații ale partidului unic s-au transferat în sindicate. În plus, vechii politrucii utilizează canalele fostei Securități pentru a-și păstra privilegiile.

Nelu:

Nimic nu se obține ușor!... Luați-vă soarta-n mâini,... schimbați ce nu vă convine!...

Bogdan:

Cum?.. Prin politicienii voștri, care sunt majoritari, ați făcut ca vârsta de pensie să tot crească, prelungindu-vă hegemonia la cârma societății. Astfel, pe noi ne-ați forțat să plecăm din țară.

Nelu:

Hai, că asta-i bună!... D-asta ați plecat voi din țară!... Ați plecat că v-a plăcut mai mult acolo decât acasă!... Asta cam sună a ipocrizie!...

Bogdan:

Tot ipocrizie este și când vă plângeți, ca părinți, că vă pleacă copiii?... Sau, ca cetățeni, că nu va mai avea cine să muncească, să vă plătescă pensiile! Care dintre cele două aspecte este mai puternic?...

Nelu:

Sunteți nedrepti!... Noi nu ne-am născut în poziții de conducere! Pentru a ajunge acolo, am luat-o de jos, am muncit zeci de ani, treaptă cu treaptă, pentru a ajunge, pe meritele noastre, în aceste poziții.

Bogdan:

Și,... noi ce vină avem?...

Nelu:

Voi nu doriți să faceți nici un fel de efort pentru a schimba situația. Școala nu vă place, slujbele disponibile în țară nu vă convin, schimbați tot timpul locul de muncă, fără a vă dedica, fără a pune pasiune în nimic!...

Bogdan:

Și,... ce,... vreți să acceptăm orice,... cum ați făcut-o voi în trecut? Cred că mai vă și bucurați că nu aveați alternative!... Noi măcar atâta să avem,... dreptul de a alege!...

Nelu:

Noi, în trecut, formam o echipă mare, fiecare își știa bine locul, muncea pentru a avansa și de cele mai multe ori promovarea, bazată pe merite, se și întâmpla!

Bogdan:

Și noi cum suntem,... hai să văd cum ne vezi tu pe noi?...

Nelu:

Voi ați vrea să vă pună cineva direct șefi, cu salariul mare, fără a avea niciun fel de contribuție la creșterea instituției respective și niciun fel de respect față de cei mai în vârstă, pe care i-ați găsit acolo!

Bogdan:

Hai,... mai spune,... te simt că nu ai spus totul!...

Nelu:

Voi nu mai știți să faceți echipă, nici la locul de muncă, nici în societate, nici în sport, nici măcar în familie! Nu vă mai căsătoriți, trăiți așa de pe o zi pe alta! Nici să vă distrați nu știți!... Stați toată ziua cu nasu-n calculator!...

Bogdan:

Aproape că ai dreptate în toate cele spuse, dar bazat pe o logică care a fost valabilă pentru voi, dar pentru noi nu mai este. De ce nu înțelegeți că s-au schimbat multe, care erau valabile pe vremea voastră?...

Nelu:

Ce s-a schimbat atâta?...

Bogdan:

S-a schimbat logica lucrurilor! Logica bivalentă a lui Aristotel, aia cu doar două variante, a ținut peste 2000 de ani, iar în ultimii 50 de ani s-a schimbat de nenumărate ori, de la cea trivalentă, polivalentă, la logica fuzzy, în care suntem nevoiți să trăim noi acum.

Nelu:

Asta ultima, ce dracu mai este?...

Bogdan:

Este o logică cu o infinitate de răspunsuri. Nu este deosebit de ușor, și nici plăcut, să trăiești în astfel de condiții, când la orice problemă există o grămadă de căi de urmat și numai Dumnezeu știe pe care s-o alegi!...

Nelu:

Și ce legătură are teoria asta cu noi,... cu familia,... cu societatea noastră?...

Bogdan:

Păi,... are!... De ce făceați voi o mare echipă și multe altele mai mici? Pentru că trăiați toți ca într-un acvariu, unde miza nu era prea mare, având totul porționat, nu puteați să vă întindeți mai mult, indiferent cât de merituoși ați fi fost. În aceste condiții nu aveați altceva mai bun de făcut decât să colaborați!

Nelu:

Ei!... Nu era chiar așa,... exista o concurență între oameni și atunci!...

Bogdan:

Ce concurență?... Nu era rechinismul de azi!...Nu erau pești mari care să-i înghită pe cei mici! Atunci lupta era pentru obraz,... azi este pentru viață!...

Tatăl:

Da,... din acest punct de vedere, atunci te simțea mai protejat.

Bogdan:

Evident,... dar sistemul era ineficient, de aceea a și dat faliment. Nu poate exista eficiență fără proprietate, concurență sau motivație, ori sistemul în care ați trăit voi nu avea nimic din toate acestea!

Nelu:

Bine, bine..., și cum vezi tu viitorul generației voastre?...

Bogdan:

Noi trăim vremea în care acvariul s-a răsturnat în ocean, pentru toți din lume, din motivul globalizării! Pentru noi, românii, și foștii noștri colegi de socialism, în plus, pe lângă globalizare, a mai intervenit și schimbarea radicală a sistemului politic.

Nelu:

Și?...

Bogdan:

În ocean suntem suficient de mici încât să ne poată înghiți oricine, și niciodată suficient de mari, pentru a fi la adăpost. Globalizarea, libertatea de acțiune deplină, înseamnă rechinism! Nu facem echipă, pentru că nu știm cu cine, nu ne căsătorim pentru a nu ne limita libertatea de acțiune, nu ne distrăm, așa cum vă distrați voi odată, în acvariu, dar ne distrăm în felul nostru, pe care voi nu-l înțelegeți!

Nelu:

De acord cu comparația acvariu-ocean. Chiar este interesantă!... Dar poate există o metodă de autofrânare a unor porniri spre concurența asta perpetuă! Trebuie să existe!... Aceasta conduce spre o formă de anxietate prematură.

Bogdan:

Și care ar fi această soluție miraculoasă?...

Nelu:

Nu știu acum, dar promit că o să mă gândesc. Chiar mă preocupă această problemă.

Bogdan:

Bine, să-ți mai dau ceva care să te preocupe! De fapt, d'asta te-am sunat. Vezi, vorbește tu cu decanu, că știu că te tragi de șireturi cu el. Am auzit că s-a schimbat ceva prin lege și să nu mă trezesc exmatriculat. N-am mai trecut pe la facultate de multă vreme, dar nici nu vreau s-o abandonez.

Nelu:

Bine, bine, o să am grijă! Hai că sună mă-ta pe celălalt telefon.

Maricica:

Cu cine dracu ai vorbit atâta, de nu puteam intra pe mobil?...

Nelu:

Cu fi-tu! E pornit pe filozofii. Tot, tot m-o convinge că el nu pierde vremea pe acolo, ci îndeplinește nu știu ce schimbări de logică socială. Copilării!...

Maricica:

Uite, c-am uitat să-ți spun, să desființezi urgent telefonul fix. Am aflat eu p'aici, de la niște foști pușcăriași, că ei acolo aveau cărțile vechi de telefoane unde erau trecute și adresele oamenilor. Sună de mai multe ori la același telefon și unde nu răspunde nimeni, este un semn că nu mai stă nimeni acolo și fac spargerii. Nenorociții, ce le-a mai trecut prin cap!

Nelu:

Bine, bine! O să mă ocup. S-a răcit cafeaua mea. Ia s-o mai încălzesc eu puțin, că doar nu-i nicio grabă.

Actul 1, Scena 2

(Nelu, în bucătărie, cu o oală mare pe foc și o lingură de lemn în mână)

Nelu:

Na, că placa asta mare de marmură, pe care am pus-o să-mi uniformizeze temperatura pe fundul oalei, îmi acoperă și celelalte ochiuri și nu mai am loc să fac cafeaua. O s-o descentrez un pic să fac loc și la ibric, că doar, acum la început, nu este atât de fierbinte încât să se ardă magiunul. „Rețeta” asta o știu de la biata mama, Dumnezeu s-o odihnească, care făcea anual cantități mari din această binecuvântată mâncare, pentru șapte persoane, doar din prune fierte, la foc mic, toată ziua, fără niciun pic de zahăr. Nu din ifose de carbohidrați, glucide etc., ci pentru că n-avea. Avea de păzit tuciul ăla mare de dimineață până seara, fără să mai facă altceva care i-ar fi putut sustrage atenția de la mestecat și, astfel, compromiterea lucrării, prin ardere.

Telefonul rămânea, totuși, deschis. Deodată, sună:

Gina (fica sa):

Ai început „proiectul”, bănuiesc, că altfel nu ai mai avea suficient timp să-l termini astăzi. Știu de când ți-l pregătești în minte!...

Nelu:

Da, dar să nu mă ții mult de vorbă, să mi se ardă magiunul, că apoi te pun pe tine să mi-l faci din nou! Nu glumesc!...

Gina:

Ba, eu cred că glumești. Știi că n-am făcut niciodată așa ceva, și nici nu voi face vreodată o astfel de rețetă barbară. Cum adică să nu pui în el niciun ingredient?... E împotriva regulilor de bun simț gastronomic.

Nelu:

Hai, mai lasă-mă cu principiile tale gastronomice, eu știu una și bună, magiunul de prune se face doar din prune. Orice-i pui în plus îi strică gustul, și gata!...

Gina:

Chiar mă superi!... Dacă ar fi după tine, meseria mea n-ar exista. Doar eu asta fac, scriu, public la reviste de gastronomie, am făcut o facultate de gastronomie în Italia, că la noi nu există, și vii tu și ștergi cu buretele totul, că așa ai văzut tu la bunica.

Nelu:

Dar tu n-ai auzit de tradiții?...

Gina:

Pentru Dumnezeu, biata de ea, nu punea nimic că nu avea, nu că n-ar fi trebuit!... De ce nu umbli și acum desculț, că așa îmi spuneai că umblai când erai mic? Mai mestecă-n chestia aia, să nu mă acuzi apoi pe mine că s-a ars!...

Nelu:

Și mai ai lasă-mă cu facultatea ta!... Ai făcut vreo trei, fără să văd vreo mare pasiune, și acum mă iei pe mine cu îndrăgosteala de gastronomia superelevată!... De celelalte două de ce nu te ai îndrăgostit atâta?

Gina:

Mai greșește omul!... Cel mai rău îmi pare de prima, în care am pus tot sufletul, dar am fost înșelată în așteptări. Chiar așa, m-am simțit ca și cum aș fi fost trădată în dragoste. La comunicare m-am înscris că își făceau reclamă că la ei predă Andrei Pleșu, și nici nu l-am văzut pe acolo. Trimiterea fel de fel de înlocuitori de mâna a șaptea. Mi-a părut foarte rău.

Nelu:

Hai să trecem la altceva! Îmi pare rău că ți-am stârnit amintiri neplăcute!...

Gina:

Ca să mă răzbun, istoria artelor plastice, unde s-ar fi putut să-l întâlnesc, am făcut-o în străinătate, dar s-a văzut că am făcut-o din ambiție și nu din plăcere. Asta e!... Mai mestecă acolo!...

Nelu:

Nu este bine să faci nimic din ambiție. Ambiția nemăsurată nu duce la nimic bun. În privința facultății, eu ți-am spus de atunci să alegi o facultate serioasă! Ingineria, medicina, mai nou, informatica sunt și vor fi valabile în orice situație. Înainte era o meserie bună și profesoria, mai ales pentru fete, dar, acum, la biete profesoare le este frică să mai intre în clasă. Doamne, Doamne, unde s-a ajuns!...

Gina:

Lasă, că nici cu medicina nu este mai bine!... Am văzut eu o serie de reportaje pe la televiziuni cu doctori bătuți de pacienți. Lucrurile s-au agravat mult în perioada pandemiei, când abundența de cazuri a făcut imposibilă tratarea cu celeritate a tuturor.

Nelu:

Așa e!... Vă deplâng pe voi din generația tânără. Parcă la noi lucrurile erau mai așezate. Fiecare își vedea lungul nasului și stătea în banca lui, își vedea de treaba lui. Acum, vorba lui Umberto Eco, *„de când cu internetul, prostul satului a devenit înțeleptul satului”*, elevii se dau mai deștepți ca profesorii, pacienții se cred mai informați decât medicii etc. Totuși, trebuie să dăm importanța cuvenită profesionalismului!...

Gina:

Dacă mi te adresezi mie, să știi că n-ai nimerit-o! Nu uita că, deși n-am practicat, am absolvit o facultate de comunicare, unde am învățat câte ceva, iar lucrurile nu stau chiar așa cum zici tu.

Nelu:

Ia zi-mi tu cum stau, fetița tati!... Chiar, am uitat să adaug, și copiii au devenit mai deștepți decât părinții.

Gina:

Nu o lua în bășcalie, că treaba-i serioasă! O să-ți răspund la toate, inclusiv la cea cu părinții. Si, mai mestecă-n oala aia!...

Înainte, pentru copii, părinții și profesorii erau ca niște Dumnezei, pentru pacienți, doctorii aveau conotații divine, chiar dacă unii bolnavi mureau cu zile prin spitale, din cauza greșelilor medicale. Acum, exceptând cazurile de lipsă crasă de educație, încă prezentă la categorii largi de populație, nu numai la cei de etnie romă cum s-ar putea crede, oamenii sunt mult mai informați, grație acestui controversat internet. Copiii nu mai înghit toate balivernele părinților, elevii și studenții nu mai iau de bun orice vine de la catedră, bolnavii nu mai acceptă tratamente pe care le bănuie pasibile de malpractice, după ce le mai cere și bani. Ce e rău în asta?...

Nelu:

Nu e nimic rău, dar părinții își fac mereu griji pentru copii, indiferent de vârsta lor. În asta este ceva rău?...

Să știi că mie, care am stat mult prin spitale înainte de revoluție, nu mi-a cerut niciun doctor ciubuc. Mai îi aducea bietu tata câte o damigeană de țuică doctorului, care nici nu bea că era turc. Cred că o primea din politețe!... Dar, acum câțiva ani, în epoca libertăților totale, un bun prieten al meu, doctor, mi-a cerut bani pentru că a operat-o pe nevastă-mea, la un spital de stat. S-a justificat că trebuia să plătească echipa și nu ar fi fost pentru el.

Gina:

Referitor la copii, nu este ceva rău ca părinții să-și facă griji, dar ar trebui să se obișnuiască cu ideea că există o evoluție la scară internațională menită să slăbească influența părinților asupra copiilor. De exemplu, în țările nordice, copiii nu mai sunt considerați ai părinților, ci ai statului.

Nelu:

Of, Doamne, îmbătrânesc și-mi pare bine! Sper să nu apuc acele vremuri și pe la noi!...

Gina:

Bine, bine, faci tu pe moralistul, cu mine!... Atât cât am putut eu să înțeleg, când eram mică și tu erai pe funcții mari, ai fost o persoană foarte ambițioasă. Ambițiile tale ne-a făcut pe noi copiii să nu ne prea bucurăm de prezența ta.

Nelu:

Așa este, și-mi pare rău, dar tocmai asta mă îndreptățește să-i sfătuiesc pe alții să nu îmi urmeze exemplul.

Gina:

Apropo de sfaturi, mi-a zis Bogdan că i-ai promis că te gândești la o soluție de a mai slăbi efectele societății concurențiale asupra psihicului nostru, pe termen lung. Amândoi am fost de acord că așa este, nu putem trăi într-o competiție continuă. Mai avem și noi nevoie și de relaxare. Ne bazăm pe sfaturile tale.

Nelu:

M-am gândit, dar aceasta a rezultat în contextul unei discuții lungi cu el și corect ar fi ca să-i spun întâi lui la ce concluzie am ajuns. O să afli și tu. Dacă ar exista o soluție să vă spun la amândoi odată, ar fi cel mai bine.

Gina:

Of..., măi tată, ce anacronic ai ajuns!... Cu telefonul ăla primitiv al tău mi-ar fi și rușine să merg cu tine pe stradă. Dar dacă ai un calculator acasă, te învăț eu cum să facem să discutăm în trei.

Nelu:

Dar nu ar fi bine s-o înveți și pe maică-ta cum să facă, să discutăm în patru?

Gina:

Cred că ea știe cum se face, dar nu cred că are nici timp, nici chef. Hai s-o facem în trei și vom mai vedea.

Nelu:

Bine, bine, o să văd ce calculator mai funcționează pe aici, că sunt mai multe, și apoi vorbim. Acum, s-a cam îngroșat magiunul și trebuie să mestec în el mai des.

Actul 1, Scena 3

(Nelu în contact online cu Gina și Bogdan)

Nelu:

Iată că putem fi toți trei împreună, chiar și numai așa prin imagini. Mare minune și cu tehnica asta!...

Bogdan:

Toți patru, că i-am trimis și mamei link-ul, dacă vrea și are timp, să se alăture discuției. Nu d'alta, dar uneori are câte-o idee care ne scoate din impas, mai cu binele, mai cu răul.

Nelu:

Apropo, de ce credeți voi că tehnologia evoluează mult mai repede ca societatea? Dar, chiar așa, cu tehnologia asta avansată, lumea bate pasul pe loc, mă refer la relațiile sociale. Dacă te uiți în piesele lui Caragiale, parcă acțiunea din ele s-ar întâmpla azi!...

Gina:

Pentru că mașinările astea toate care ne-nconjoară, bazate pe calculatoare, respectă logica, că doar așa au fost construite, ori omul nu respectă nimic. Vorbeam mai înainte că ingineria și informatica sunt mai stabile, mai sigure, decât medicina și învățământul, ca ocupații, pentru că ele nu lucrează cu oameni, ci cu mașini. Serviciile toate, incluzând educația și sănătatea, vor fi preluate de calculatoare. Prin gări, prin bănci, prin supermarketuri etc., îți faci singur toate treburile, iar salariații de acolo doar supervizează de la distanță derularea activităților. Tot ce este predictibil și repetabil va fi preluat de tehnica de calcul și robotică. Mașinile nu se ceartă!... Cel mult se opresc!...

Bogdan:

De când bănăni eu prin străinătate, prin țările dezvoltate, evident, am văzut că e cum spui. Tocmai d'asta nu sunt foarte convins că voi rămâne definitiv p' aici. Dar nici n-aș vrea ca să vină acum tata și să spună: Gata cu zăpăceala, apropo de o discuție anterioară, înapoi în acvariu!... Nu cred că se mai poate.

Nelu:

Exagerezi!.... Nu, nici gând de așa ceva!... Nici mie nu mi-a plăcut să stau în acvariu mai bine de jumătate din viață, dar acum România nu mai este un acvariu. Este, în schimb, un adăpost, cu doza lui de naturalețe, un pic rustică. Apropo, dacă ați fi aici, v-aș invita să gustați din magiunul meu rustic. Ia să gust eu singur!...

Bogdan:

Aici ai dreptate.

Nelu:

Bogdan, spuneai cândva că în globalizare există rechinism, dar știți bine că nu sunt rechini în toate mările. De ce credeți voi că vine prințul Charles așa des în România?... Credeți că-i lipsește ceva, legat de confortul fizic, în Anglia? Nu, are tot ce și-ar putea imagina cineva vreodată, dar n-are satisfăcut ceva legat de confortul său mental, psihic și găsește așa ceva aici. Sunt tare curios dacă va mai veni prin România când va fi rege. Mai sunt o serie de alți străini care vin din aceleași motive. De ce n-ar face și românii din străinătate același lucru?

Bogdan:

Hai să zicem că noi, din fericire, să-i mulțumim lui Dumnezeu, nu suntem dintre cei care avem grija materială a zilei de mâine, dar cu ce ai putea să-ți umpli timpul, dacă te-ai întoarce definitiv? Prințul Charles vine și el de câteva ori pe an, dar în rest umblă prin alte părți.

Nelu:

Și pe voi, cine v-ar împiedica să umblați prin alte părți. Repet, am depășit ideea acvariului!... Dar nu asta este problema principală, ci aceea de găsirea unei preocupări de lungă durată. Că tot spuneți că activitățile predictibile și repetabile le vor prelua roboții, ei bine pe cele creative nu le va lua nimeni, rămân la oameni. Deci, *cultura este soluția!*... Oameni de cultură celebri, precum și alții mai puțin celebri, au trecut de stres prin activitate culturală. Cultura te învață că există în viață și altceva decât competiția economică, că economia de piață nu este totul pe lume!

Bogdan:

Și care este garanția succesului?...

Nelu:

Exemplul țărilor dezvoltate!... Efectele globalizării au apărut mai întâi acolo, fără a periclita prea mult cultura și viața socială. Ce este la noi acum nu am putea spune că este o economie de piață normală, ci este o economie sălbatică de piață, care nu ține cont de nimic!

Bogdan:

Da, cultura este un refugiu, dar câte exemple pozitive avem de când am ieșit din acvariu? Și în cultură se aplică modelul acvariu-ocean! Oamenii de cultură de altădată obțineau rezultate vizibile la nivel național, dar se simțeau bine, erau permanent pe un podium.

Nelu:

Doar nu vrei să zici că economia de piață funcționează și în cultură?...

Bogdan:

Ho, ho, ho!... Și încă ce mai funcționează!... Astăzi valurile oceanului le-au luat podiumul de sub picioare, motiv pentru care aproape toți au trecut în tabăra nostalgicilor fostului regim.

Nelu:

Hai să nu exagerăm!... Marii artiști o duceau bine înainte, o duc bine și acum.

Bogdan:

Nu este chiar așa!... Realitățile acestor vremuri sunt contradictorii. Sunt mari actori de odinioară care astăzi fac mai mult reclame decât filme, nu mai apar prin producțiile cinematografice serioase!...

Nelu:

Hai,... să nu ne luăm după câteva exemple!... Fiecare generație are idolii și nostalgiile ei!... Voi n-o să ajungeți la fel?...

Bogdan:

Auzi,... să ne fie clar! Noi, reprezentanții noii generații, putem fi acuzați de multe, dar nu că am fi niște nostalgici! Nu avem după ce să fim nostalgici! Oricum ar fi acum, dar nu vrem să fie cum a fost pe vremea voastră! Am încercat să găsim repere în oamenii de cultură dinainte de socialism, și ce-am găsit? Nu ceva demn de urmat!...

Nelu:

Aoleu!... Nici ăia n-au fost buni?...

Bogdan:

Generația voastră a avut un mare handicap, nu a avut acces la informațiile corecte. V-ați făcut raționamentele doar pe firimiturile oferite de manipulatorii comuniști. Noi, astăzi, avem un avantaj, ne informăm din surse reale.

Nelu:

De exemplu!...

Bogdan:

Păi,... tentativa asta de „a intra în Europa” nu este prima. La prima încercare, cea de pe vremea Regelui Carol I, care avea toate premisele pozitive, entropia era de partea noastră, cum am zice azi, reușita a fost frânată de naționalism. Reprezentantul de frunte al acestuia, în forma sa cea mai acută, a fost marele și inegalabilului poet Mihai Eminescu!... Ca politician, era naționalist, și încă unul foarte activ și consecvent. Naționalismul ar însemna reîntoarcerea la acvariu, asta ne dorim? Și asta a fost într-o perioadă de mari realizări economice!...

Nelu:

Ei!... Acceptă că Eminescu a fost unic, nu numai ca poet!... Ideea unificării Transilvaniei cu România de la el vine.

Bogdan:

Da, a fost unic, dar mai trebuie să ții cont și de ceilalți. După el a apărut altul la fel de unic!...

Nelu:

Nu poate fi altul la fel!...

Bogdan:

Nu a fost la fel, a fost în alt fel, un continuator!... A doua tentativă, a fost cea dintre cele două războaie mondiale. Atunci, cel mai mare logician al țării, profesorul Nae Ionescu, creatorul școlii de logică filozofică, care i-a dat pe Mircea Eliade, Emil Cioran, Constantin Noica, Mircea Vulcănescu etc., chiar și pe Grigore Moisil, în logica matematică, a fost preluat greșit de o mișcare politică ultranaționalistă, adepta utilizării crimei politice pentru atingerea scopurilor, și încercarea noastră de ieșire la ocean a eșuat iar!...

Nelu:

Da,... dar această ieșire a noastră la ocean, care chiar tu spuneai că este grea și frustrantă, nu ar putea duce la dezmembrarea unei nații, prin scăderea în consistență a ceea ce ar mai rămâne în interior?

Bogdan:

Este o mare greșeală care se face frecvent, intenționat sau neintenționat! Nu trebuie să considerăm că toți care pleacă din țară sunt valoroși, iar cei care rămân sunt lipsiți de valoare! Plecarea din țară ține de alte resorturi, nicidecum de cel al valorii.

Nelu:

Nu prea știu astfel de exemple!...

Bogdan:

Păi,... în domeniul literaturii, mecanismul a funcționat invers, și anume, scriitorii români din exteriorul țării nu sunt bine apreciați în interior! Această ieșire în ocean are efecte pozitive dacă există o justă apreciere a valorii și pentru cei care pleacă și pentru cei care rămân. Țări precum Grecia, Irlanda, Polonia, Israel, Armenia etc., ar fi de neconceput fără a lua în considerație diaspora, pe de altă parte cei din exterior au ca prioritate contribuția lor la creșterea țării mamă. Lobby-ul celor din exterior are un rol benefic la întărirea nației.

Nelu:

Și care ar fi eficiența acestei teorii, dacă din 1990 și până acum imaginea românilor în străinătate a tot scăzut? Străinii ne văd doar ca țigani sau hoți!... Este imposibil să mai faci o excursie sau un concediu în străinătate fără să te indispuină diferitele manifestări negative la simplul auz al limbii române!

Bogdan:

Este vina autorităților române și ale presei autohtone! Autoritățile se spală pe mâni când o serie de infractori pleacă din țară, considerând că au scăpat de ei, că aceștia intră în jurisdicția țării gazdă.

Nelu:

Și nu este așa?...

Bogdan:

Nimic mai fals!... Ei, peste tot unde merg, sunt tot cetățeni români, iar România are obligații atât față de ei cât și față de țara gazdă! Presa română, care se deprofesionalizează pe zi ce trece, caută doar subiectele de scandal, care, preluate de străini, le permit acestora să-i incrimineze pe toți românii, de cele mai multe ori, și când nu este cazul!

Gina:

Măi, măi..., voi ați luat-o pe altă cărare decât mă așteptam!... Eu am făcut două facultăți umaniste și avem de gând să mă realizez într-un domeniu cultural, dar este al dracu de greu să vrei să trăiești din cultură. Și jurnalismul este tot o formă de cultură, chiar și cel din domeniul gastronomiei, dar nu la asta mă refer. Mă gândeam la creatorii din domeniul artelor. Oameni care vor să trăiască din vânzarea produselor lor artistice.

Nelu:

Stați un pic să sistematizăm un pic lucrurile. Există pe lume mari creatori. Mai mult în istorie decât în prezent, pentru că pe ce-i din prezent nu-i știm, nu i-a validat încă timpul. Aceștia sunt aleși și binecuvântați de Dumnezeu. Ei niciodată n-au trăit bine. Din cele materiale, n-au avut de ajuns, dar nici nu i-au interesat, cele imateriale, divine, i-au interesat, dar niciodată n-au avut de ajuns. Nu cazul lor voiam să-l discutăm, ci pe cel al oamenilor care fac cultură de întreținere. Fie consumă, fie produc cultură. La fel cum există sport de performanță și sport de întreținere, există și cultură de performanță și cultură de întreținere. Sportul de întreținere păstrează corpul sănătos, cultura de întreținere păstrează mintea sănătoasă.

Gina:

Tată, ce înțelegi tu prin cultură? Asta ca să înțeleg bine afirmațiile anterioare.

Nelu:

Inițial, am simțit cultura ca pe o acumulare de acte de creație, de vise. Acum mi-am perfecționat un pic viziunea, în sensul că nu este suficientă acumularea, ci mai trebuie să urmeze și distilarea lor. Actul real de creație îl simt, mi se ridică părul pe mâini când aud o muzică bună, o poezie bună etc. Dar nu este suficient, trebuie ca aceste trăiri să capete amplitudine de masă.

Gina:

Si cum vezi tu că asta ne va echilibra viața, celor care avem preocupări foarte practice, cu activități și termene clare, care ne conduc inevitabil spre stres?

Nelu:

Păi, celui care i se ridică părul pe mâini dintr-o trăire artistică, uită în acel moment, dar și mult timp după, de toate sarcinile și termenele de serviciu și are o perioadă de relaxare.

Bogdan:

Ah..., iată ca a apărut și mama în discuție!....

Maricica:

Auzi mă, palavragiu bătrân!... Mai lasă copiii ăștia în pace cu filozofiile tale de doi bani!... N-o să se mai întoarcă niciodată definitiv în țară. Familia mea este familie oriunde s-ar afla membrii ei, iar patria este pentru fiecare acolo unde se simte bine. Restu sunt povești.

Nelu:

Știam părerea ta, dar voiam ca ei să știe și viziunea mea despre ceea ce se întâmplă.

Maricica:

Viziunea ta, pe dracu!... Eu, aici la Bruxelles, organizez întâlniri, conferințe cu marii gânditori ai lumii, dar pe niciunul nu l-am auzit vreodată vorbind de ceea ce propovăduiești tu, filozofia ta.

Nelu:

Foarte bine, foarte bine!... Nici nu mă miră. Știu că la organismele astea internaționale se practică o incultură cultivată. Cultura, ca și istoria, îi împiedică pe globaliști, le îngreunează deznaționalizarea. Văd că, stând prea mult prin preajma lor, te-ai molipsit și tu. Referitor la mine, sper că va veni o vreme când mă vor cita. Așa este la modă acum, dacă nu ești citat, nu există. Citarea asta, în știință, în filozofie etc., este ca și pomenirea la popi.

Maricica:

I-ai înebunit pe toți cu magiunul tău naturist, dar n-ai fost în stare să te ocupi ca lumea de treaba aia cu retrocedarea!... În actul ăla, i-a greșit numele soru-mi aia de la Târgoviște. Acum trebuie acțiune judecătorească pentru a se corecta. Nu mai am timp de balivernele voastre, așa că mă retrag din discuție.

Actul 2, Scena 1

(După 20 de ani. Acasă, în România, Nelu și Maricica)

Maricica:

Nelu, Nelu, vino repede afară, dar repede!... Tremur toată!... Mai cosește dracu și tu prin curtea asta, că uite acum am văzut un șarpe care trecea din flori și a luat-o spre vie. Caută-l și omoară-!...

Nelu, protector:

Calm, calm, liniștește-te, măi femeie!... Asta e de bine, așa se spune în popor. Este șarpele casei și este bine când îl vezi. Nu este bine să-l omori, ar fi ca și cum ți-ai omorâ norocul.

Maricica:

Noroc pe dracu!... Care noroc?... Nu vezi că am rămas singuri cuc în ditamai casa!... Bașca, să mai avem grijă și de ditamai casele copiilor, care umblă brambura cât e lumea de mare, pământul de la țară rămas în paragină. Mi s-a dus și cheful de cafeaua asta. S-a și răcit. Nelule, ia încăzește-mi și mie cafeaua asta!...

Nelu:

Vineee Nelu!... Noroc am avut, cu carul, să facem toate astea. Pentru administrarea lor, nu este nevoie de noroc, ci de pricepere și efort. Apoi, să mă lași în pace că azi am de lucru.

Maricica, cu ceașca de cafea, mergând spre Nelu, care lucra:

Offf..., măi Neluțule, mai spune și tu ceva, lasă-l dracu de calculator!... Când ești acasă, scrii întruna. Cine crezi că citește balivernele scrise de tine? Când lucrezi, măcar la întoarcerea acasă, îmi povestea ce-ai mai făcut pe la universitate, dar acum taci, taci, taci și scrii.

Nelu:

Păi, ți-aș povesti și acum ce fac pe la redacție, pe la teatru, pe la cenaclu, pe la academie, dar nu te interesează. Când deschid vorba de așa ceva parcă ți-aș da cu ceva-n cap.

Maricica:

Cum dracu poți să scrii așa mereu?... Nu ți se mai termină odată ideile alea?...

Nelu:

Măi, femeia lui Dumnezeu, un adevărat creator se simte cu adevărat bine atunci când crează, nu la sindrofii sau alte evenimente, cum ar crede lumea. Acolo, în general, ei sunt destul de ciudați. Eu când scriu, nici nu știu cum trece timpul și asta mă liniștește.

Maricica:

Te-a binecuvântat Dumnezeu, dar nu vrei să împarți cu mine această grație cerească!... Cum să nu mă supăr când tot pleci de acasă fără să-mi fie foarte clar pe unde umbli. Crezi că eu nu știu că peste tot te întâlnești cu fel de fel de femei. Ale dracu, roiesc în jurul tău, ba pentru un articol, ba pentru o cronică, ba pentru un rol, ba pentru o lansare de carte, iar ție îți plaaace, că ți-a plăcut toată viața.

Nelu:

Ești groaznică!... Când o să-ți treacă gelozia asta? Suntem, totuși, în vârstă, nu crezi că ar fi cazul s-o cam termini?

Maricica:

În vârstă, ai?... Uți că boșorogul de tac-tu voia să se însoare la 85 de ani, după ce a murit maică-ta?

Nelu:

Auzi, hai, ușor, ușor, că ajungem la ceartă!... Ai venit la mine să-mi ceri ajutor, sfaturi!... Eu nu pot să te sfătuiesc decât cu ceea ce fac eu și este verificat că funcționează. Eu nu mă plictisesc, îmi place ceea ce fac, dorm noaptea buștean, ceea ce nu se întâmplă cu tine. Bănuiesc că despre asta voiai să discutăm? Dacă, în schimb, vrei să reluăm, pentru a mia oară, neînțelegerile noastre de o viață întreagă, află că nu mă interesează.

Maricica:

Da, vechea poveste, totdeauna tu trebuie să ai ultimul cuvânt!...

Nelu:

Nu am avut niciodată nici primul cuvânt, adică nu eu am început discuțiile, și nici nu mi-am dorit să am ultimul cuvânt. Dacă așa s-o fi întâmplat, de mai multe ori, este și pentru că, poate, am avut mai multe argumente. Eu am întors adesea situații nefavorabile în unele avantajoase pentru că am știut să privesc adevărul în față.

Maricica:

Adică, ce vrei să zici?...

Nelu:

Sunt mai multe exemple, dar o să-ți spun numai unul care ar avea legătura cu un posibil sfat. Ții minte când la ieșirea mea din spital mi-s-a prescris un regim alimentar foarte strict, pe lângă o droaie de medicamente?

Maricica:

Da, și ce-i cu asta?...

Nelu:

Ai spus că tu nu te angajezi să gătești două rânduri de mâncare, că ai multe altele pe cap.

Maricica:

Păi, așa și era, aveam pe ai mei bolnavi, trebuia să am și grija lor. Nu mai aveam eu timp să gătesc separat și pentru tine.

Nelu:

Nu despre frustrarea pe care am simțit-o atunci vreau să-ți reamintesc, ci să folosesc momentul respectiv ca pe o exemplificare filozofică a transformării răului în bine.

Maricica:

Daa, daa!...Dacă mă iei cu filozofiile tale, la revedere!...

Nelu:

Ai răbdare, că acum vine sfatul!... Eu am pornit să-mi gătesc de la zero, când nu-mi făcusem în viața mea nici măcar o salată. Am ajuns acum să-mi prepar mâncarea în fiecare zi, evident, respectând prescripția medicală pe care am primit-o la ieșirea din spital, iar momentele prestației mele culinare au devenit cele mai relaxante din întreaga zi. Astfel, îmi umplu și timpul cu ceva plăcut, lucru esențial pentru pensionari. Acesta este sfatul pentru tine. Din moment ce te plângi de plictiseală, acum având timp arhisuficient, de ce îți gătești pentru o săptămână întreagă, când ai putea să faci asta în fiecare zi. Este și mult mai sănatos. Uită-te la mine ce siluetă am făcut de când mă hrănesc inteligent!...

Maricica, furioasă:

Siluetă, pe dracu!... Crezi că eu nu știu pentru cine faci tu siluetă?... Pentru panaramele alea pe care le întâlnești pe la parangheliile „culturale” ale voastre. Le-aș strânge de gât pe toate!... Și pe tine odată cu ele!...

Sună telefonul Maricicăi:

Gina:

Mamă, vezi că plec într-o excursie de o săptămână în Maldive, să te ocupi tu de florile și pisicile mele. Nu trebuie să treci chiar zilnic că ele știu să se descuce și singure vreo două zile.

Maricica:

Bine măi mamă, dar, când ai de gând să mai pleci, spune-mi și mie mai din timp, că le am și eu pe ale mele.

Gina, închizând telefonul:

Hai, nu te mai plânge, că știu eu că n-ai nimic de făcut și te vaiți mereu de plictiseală!...

Maricica, către Nelu:

Am greșit-o cu copiii ăștia!... Pe lângă faptul că mă supără evoluția lor, ca oameni, au început să fie și cam obraznici.

Nelu:

Ce vrei să spui?...

Maricica:

Păi ce eu am devenit sluga lor?... Și-au făcut ditamai casele și vor să am eu grijă de ele?... Măcar dacă aveau vreun copil, aș fi mers cu plăcere să am grijă de el. Dar ei nici nu au de gând să se căsătorească. Auzi, să merg să am grijă de pisici!... Mie nici nu-mi plac, mie-mi plac câinii.

Nelu:

Și de ce-mi spui mie toate astea?...

Maricica:

Pentru că ești tatăl lor.

Nelu:

Tatal lor eram și când le spuneam să mai stea pe acasă și să se gândească la o viață normală. Să se căsătorească, să facă la vremea lor copii, așa cum a dat Dumnezeu, iar tu îi îndemnai să cutreiere lumea, să se umple de diplome, care acum vedem că nu prea le folosesc. Cei din țară, din păcate, nu dau doi bani în plus pe diplomele obținute în afară. Diplomă să fie!...

Maricica:

Păi, da!... Tu cu filozofiile tale. Atunci, când toata lumea pleca, dacă rămâneai în țară, la amărătele voastre de universități, râdea lumea de tine. Treaba cu căsătoria, ce era să le fac eu?... Să mă fac eu pețitoarea lor? Ar trebui să-i aducem odată pe amândoi acasă, să pregătim un eveniment și să-i luăm un pic mai la sentiment, tu pe Bogdan, eu pe Gina, că or fi ei cine or fi, dar în problemele esențiale tot copii rămân.

Nelu:

Și dacă n-or să vină?...

Maricica:

Atunci o să fac ce făcea mama, că doar am învățat și eu ceva de la ea. Dumnezeu s-o odihnească!

Nelu:

Ce făcea mă-ta?... Numai prostii ai învățat de la ea.

Maricica:

Se dădea bolnavă!...

Nelu:

Mi-am imaginat eu. De când am cunoscut-o și până a murit, cale de cam o jumătate de secol, tot mereu se dădea bolnavă. În timpul ăsta era să mor eu de câteva ori! Oricum, mă bucur că ai avut tăria să recunoști, măcar și acum. Cu copiii, fă ce-ți trece prin minte și adu-i odată pe amândoi acasă.

Actul 2, Scena 2

(La o masă, Maricica, Nelu, Gina și Bogdan)

Bogdan:

Ce masă minunată!... Unde ați comandat mâncarea?

Maricica

Unde am comandat, pe dracu!... A făcut-o tac-tu!... Este un adevărat bucătar!... La început, de nevoie, acum, de plăcere!... Se descurcă și cu procurarea și cu prepararea. Unele componente le producem chiar noi.

Bogdan:

Carnea de unde o luați?...

Nelu:

Dela vecinul din spate. Are niște păsări superbe!... Tot de la el luăm și ouăle.

Bogdan:

Și băutura?...

Nelu:

O facem noi. Vinul, din via de aici din curte, iar țuica, adică tescovina, din boasca ce rămâne după tragerea vinului. Avem chiar mai mult decât ne trebuie. Când trăia ăla bătrânu, nu rămânea nimic, dar acum, ne rămâne de la un an la altul. Nici nu știu ce să facem!...

Bogdan:

Îți dau eu un sfat. Am văzut pe la francezi. Vinul care rămâne, distilează-l și faci coniac. Cantitatea care se depozitează scade de zece ori. Nu trebuie decât să procuri niște butoaie de stejar, arse pe dinăuntru. Știu ei, cei care fac butoaiele, le zic „butoaie de coniac gata de umplere”.

Nelu:

Și, ce fac cu el?...

Bogdan:

Îl beau ei, mai dau la prieteni. Dacă convingi pe vreunul să-ți vândă din acest „coniac de casă”, apoi să te aștepti la un preț de câteva sute de euro pentru un litru.

Maricica:

Auzi Nelule, apucă-te de treabă!... Și așa nu mai avem loc în beci de bidoanele cu vin din anii trecuți!... Mânca-l-ar mama ce deștept este!...

Bogdan:

Bidoane?... Păi, voi nu țineți vinul în butoaie?...

Nelu:

Așa am făcut, la început, dar am constatat că, după ce umblam la un butoi, aerul rămas deasupra oxida vinul rămas, care se acrea și-și strica brusc calitatea. Știi, noi nu-l tratăm cu nimic, este un vin pur, natural. Așa că, am găsit soluția tragerii vinului direct în damigene, bidoane etc. pline ochi, când umblăm la un vas din acestea, ce rămâne îl trecem în alte vase mai mici, pline ochi și așa mai departe, nu-i dăm voie să se oxideze. Am ajuns să avem și sticle de vin de o litră.

Bogdan:

Ce-i aia litră?...

Nelu:

Un sfert de litru. Așa se zicea odată la țară.

Bogdan:

Extraordinar!... D'aia vinul băut la masă avea un gust de strugure!... Parcă era acum tras, deși el are aproape un an de când a fost făcut.

Maricica:

Gina, dragă, hai să bem o cafea pe terasă!... Bărbații ăștia, când sunt femeile pe aproape, vorbesc numai de băutură și fotbal, iar când acestea lipsesc, vorbesc despre ele. Hai să-i lăsăm să vorbească și de femei!...

Gina (Pe terasă, după ce s-au separat de bărbați):

Auzi, mamă, ție nu-ți e nu știu cum, să-l lași pe tata să gătească?...

Maricica:

El vrea!... Este plăcerea lui. După ce a avut acel accident cerebral, i s-a prescris un regim alimentar destul de strict, și eu nu aveam cum să fac trei feluri diferite de mâncare. Îi aveam și pe cei bătrâni la noi, care aveau și ei regimul lor. Așa că, el a decis că de mâncarea lui se ocupă el.

Gina:

Și, uite așa, ai mai scăpat de o grijă!...

Maricica:

Nu numai!... După moartea celor bătrâni, Dumnezeu să-i odihnească, a mai lăsat-o el cu regimul, am mai acceptat eu mâncarea lui, așa că, acum, gătește el pentru amândoi. De fapt, îi face și bine. El, când n-are ce face, îl apucă damblalele, devine certăreț, cicălitor. Spune că cea mai plăcută parte din zi este aceea când gătește!... D'asta și gătește în fiecare zi. Nu mâncăm mâncare de pe o zi pe alta, ci mereu avem ceva pregătit proaspăt.

Gina:

Mamă, ai ajuns în rai!... Cum de nu gădesc și eu unul ca tata?... Apropo, cum l-ai cunoscut pe tata?

Maricica:

A fost o poveste ca-n filme!... Țsta a fost o vedetă încă din studenție. Luase nu știu ce mare premiu și i-am luat un mic interviu acolo, dar l-am invitat la redacție să facem o discuție ca lumea. Îmi picase deja cu tronc. L-am așteptat la intrare, la Casa Scânteii, să nu se rătăcească prin imensitatea aia de clădire. L-aș fi sorbit din ochi, dar trebuia să merg în fața lui ca să-i arat drumul, așa că-l vedeam cam pieziș, mergând în față și uitându-mă în spate, până când m-am împiedicat de o treaptă și am căzut, destul de rău.

Gina:

Și, ce s-a întâmplat apoi?

Maricica:

Nu știu, că mi-am pierdut conștiința. M-am trezit mai târziu într-un spital.

Gina:

Și pe urmă, ce a mai fost?...

Maricica:

Pe urmă, cam la vreun an, ai apărut tu.

Gina:

Vai... ce frumos!... Aș vrea să mi se întâmple și mie așa ceva. Să găsesc și eu un bărbat potrivit.

Maricica:

Dar, îl cauți?...

Gina:

Îl caut de mult, dar nu prea am dat de el. Mi-e frică să nu mă leg de unul care este miere, la început, și fiere, după aceea.

Maricica:

Păi, să știi că așa sunt cam toți, dar, ca și noi femeile, au perioade mai rele, după care vin unele mai bune și tot așa. Ce crezi că tac-tu n-a avut și el belelele lui?... Știi cum se zice, *viața-i scurtă, căsătoria-i lungă*. Cred că am fost cea mai nepotrivită pereche din lume, dacă judecăm după caracterele noastre, și, iată, că suntem împreună de aproape o jumătate de secol!... El spune că noi nu am avut o căsnicie, ci o *controversiadă* continuă, permanent având motive să ne contrazicem, ca să nu zic să ne certăm.

Gina:

Deci, tu zici s-o iau așa la risc?...

Maricica:

La risc, la nerisc, dar, măritată sau nemăritată, găsește unul și fă un copil, că vine vremea când n-o să-l mai poți face. Nu că mor eu de grija să am un nepot, doar știi ca mie-mi plac mai mult câinii decât copiii, dar asta este menirea unei femei, să facă copii. O femeie fără copii, nu este împlinită, ca ființă!...

Nelu (rămas singur cu Bogdan, după plecarea femeilor pe terasă):

Bine c-au plecat, să putem vorbi și noi, d-ale bărbaților!... Oricum, cred că aveau și ele de discutat d-ale lor!...

Bogdan:

Dar ce atâtea secrete am avea de discutat?...

Nelu:

Măi băiete, sunt multe de discutat între un băiat și tată-l său, mai ales atunci când, în mod natural, lucrurile nu merg spre bine!...

Bogdan:

Adică, ce nu merge spre bine în ceea ce mă privește?...

Nelu:

Chiar faptul că nu realizezi aceasta, este un lucru rău. Nu crezi că, la vârsta ta, faptul că stai numai pe drumuri și nu te aduni la casa ta, deși fizic o ai, nu ai familia ta, este un lucru anormal?... În viața, multe lucruri se fac în paralel. Îndiferent cât de atractivă ar fi o viața profesională, plină de succese, ea nu exclude necesitate unei vieți personale.

Bogdan:

Vrei să spui că de ce nu mă însor?...

Nelu:

Da!... Exact asta voiam să spun. Nu ți se pare că a cam venit vremea?...

Bogdan:

Poate să vină vremea vremurilor, dacă nu vine o femeie. Nu pot să mă însor cu vremea!... Nu trebuie să-ți spun eu că femeia alege.

Nelu:

Da așa este, femeia alege bărbatul care s-o aleagă, dar pentru asta trebuie să stai prin preajma lor, să te manifesti corespunzător unuia care dorește să se așeze la casa lui etc., iar tu te porți ca și cum nici n-ar exista femei pe pământ. Nu-ți vezi decât de problemele tale de burlac.

Bogdan:

Și dacă găsesc una care să mă birjărească, cum te birjărește mama pe tine, o să fie bine?... Auzi,... a trecut la tine și gătitul!...

Nelu:

Este numai aparent!... Eu sunt mai independent față de maică-ta gătind, decât dacă ar găti ea. Nu te uita ce fac oamenii la bătrânețe, viața ta mai are până ajungi acolo. După o anumită vârstă, când ocuparea timpului cu ceva devine o preocupare, cel care preia o activitate nu preia o corvoadă, ci o plăcere. Sper să ajungi în situația să înțelegi în profunzime această afirmație.

Maricica:

Măi băieți, eu am convins-o pe Gina să rămână aici la noapte. Tu, Bogdan, ce parere ai?

Bogdan:

Păi, o să rămân și eu.

Nelu:

Macar atât!... Noaptea este mereu un sfetnic bun. Eu făcusem casa asta mare ca ei să doarmă o viață întreagă aici. Dar este bine și doar atât. Orice are un început!...